

יומיים של גאולה

רשמים אישיים עוצמתיים מימי העיון לנשים בתורת הגאולה

רחל שאבי

בעולם עד לא מזמן. אפילו בביאפרה לא יהיו עוד רעבים. הם פשוט שטים לאירופה ובאים בטענות זועמות למרקל למה במרכזי הפליטים רחבי הידיים שנבנים עבורם בדוייטשלאנד מקבלים אוכל מבושל מוכן ולא כסף מזומן לקנות בסופרמרקט את מה שהם אוהבים (אמיתית!)... זה, אומר הרמב"ם, מה **שיהיה**.

ומה לא יהיה?

"לא רעב" הוא שאמרנו "ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות..."

בהרצאה עמוקה, עניינית ואיכותית שהצטיינה במעשיות יוצאת דופן נגע הרב זיו קצבי בנקודה הלכאורה כה ברורה הזו, שכמו כל תאוריה אוטופית הופכת ללגמרי **לא** ברורה מאליה כאשר מנסים לקחת אותה הביתה, אל מחוזות היישום. איך מוציאים מהבית את ארבעת מאפייני הגלות הקלאסיים הנ"ל. והוא איפיין את הרעב - ולא ללחם - הרעב הייחודי לתקופת השפע המוזר שנחת על העולם לפתע פתאום אחרי אלפי שנות דחק. רעב לטובה האלוקית. שבבית, יכולה להתאפיין כצורך נואש בתשומת לב, בהפגנות אהבה, צורך באישור קיומי מתמיד של הקשר הזוגי שסוחט את הצד השני.

חוויה דביקה כזו מקורה **ברצון** שבכתר. חוויה עמומה של **חסר** כללי, תולדת קו שמאל לא מאוזן. צורך קיומי איננו נרגע. כל כמה שתתן לו כמו לא עשית כלום, בדוגמת חסכים ראשוניים שלא יוכלו להתמלא לעולם, בור בלי תחתית, והוא יסוד היאוש וההתמכרות שיסודתם ברעב **רוחני** שאיננו יודע שבעה.

אז מה עושים?

בנסיון להגיע לגאולת הנפש מהסבל המתמיד הזה, מציע הרב זיו לאזן את הנפש בתיגבור קו הימין. להיות קצת-הרבה יותר טובה לעצמי. לחפש את מה שטוב בי למרות הכל, ולשים לב שבעצם - הטוב הוא העיקר... שהרי כך מעיד עלייך אדמו"ר-הזקן בתניא, מה, תתווכחי איתו?

ערכך אין סופי, מוחלט, בלתי מותנה ולא משתנה. חלק אלוקה ממעל ממש! הכרת הטוב העצמי הבסיסי שלך, זה שאף אחד לא יכול לקחת ממך (אם לא תרשי לו,

ה התחיל לפני משהו כמו שבועיים בערך. **T** - "שמעת?! רעידת אדמה... ולא רחוק משם, צפון הכינרת!"
- "וואי וואי הנה עוד אחת. חזקה! את באמת בטוחה שאת רוצה לנסוע...? יהיו עוד כנסים, מבטיח לך."
- "תראי מה אמרתי לך... סדקים בבתיים **בטבריה!** הא? בטח סימני משיח אלא מה, אבל **אותנו** שלח משיח **לכפר חב"ד**, זוכרת?!"
בדרך לרכבת של 6:14 בבוקר יום שלישי נשברו כל המגנות.

- "את יודעת, חשבת... אולי במקום, בואי ניסע לנו לאיזה יומיים למלון... ב... אה... נתניה אולי?!"
מה'תומרתי?"

ההרצאות היו אחת אחת. אבל המקיף כמו שהמקיף הוא, סובב הכל וחודר בכל - **בש ק ט**. בלי לעשות מעצמו עניין. שקוף - נמצא בכל מקום - רק דואג שהכל פשוט יתקיים. ויתקיים. וימשיך להתקיים... היו שם כמה מקיפות. סיוון וכרסה בין שיניה ודבורה לאה עם תינוקת זעירה צמודה ללב, שהיו בכל המקומות בבת אחת ועשו הכל **בש ק ט**. מסוג האנשים שכאשר אומרים להם תודה הם לא ממש מבינים על מה את מדברת.

והיה אישי וחם ונעים ורגוע וצנוע ופנימי ומעניין וטעים וכל כך טוב על הנשמה, שרק שתי מילים בכוחן להגדיר את כל הטוב הזה: **חיים גאולה**.

כאשר רוצים לדעת מה ואיך באמת כל דבר, כולל ובמיוחד מה ואיך תהיה **הגאולה** - פותחים קודם כל בהלכה. כהרגלו בקודש מדבר הרמב"ם גם שם באופן הכי ברור ומובן, כי פסיקת הלכה זה מה שהעולם קורא לו: השורה התחתונה.

אז מה יהיה?

בהלכה האחרונה ביצירתו בת האלמוות עונה הרמב"ם בפשטות: "**הטובה תהא מושפעת הרבה**".
יהיה מאד טוב.

"**מעדנים מצויין כעפר**" כלומר, אפידמיה של **עודף** משקל תחליף את תת התזונה (רעב) הכרונית שפשתה

לחבר את הנשמה והגוף. אחרי הצהריים, כשמקבלים סחרחורת והתכווצות בבטן נזכרים ש'בעצם אני על תפוח וכוס קפה מהבוקר'... ואז חוטפים עוד משהו וממשיכים לרוץ.

אבל בשבת זה לא ככה. מהחלות עם המתאבנים מתקדמים אל הסלטים, ממשיכים עם דגים מלוחים בבצל ושמן, ואחר כך אל אלה האפויים בכוסברה. קצת נחים וממשיכים אל פרוסות הבקר ברוטב מתקתק, טועמים רצועות עוף פיקנטיות מוקפצות על מצע האורז הצחור. על הבטטות בדבש וקינמון שליד הבקר כבר דיברנו? לאט לאט... הקינוח, התה... ובסוף על הספה - אגוזים ושקדים וצימוקים ויבשים ו - "מי לא קיבל אבטיח?"

אחר כך מתעוררים לעוגות והשוקוצ'ינו של הבוקר. **וכל זה - לא מתוך רעב! רק בשם העונג.**

עונג השבת. עונג הגאולה הצרוף. מישהו התפאר באזני הרבי מה"מ בתרומה של כחצי מליון דולר... הרבי הגיב בהפצה ממוקדת שהוגשה כרגיל בחיך כובש: "אתה בוודאי אינך סבור שאני אסתפק בזה..." הגביר ההמום (והשנון) ענה מייד - "רבי, כאשר אתה תהיה מסופק אני אתחיל לדאוג..." "אל תדאג" - אמר לו הרבי, "אני תמיד מאושר. אך אף פעם אינני מסופק".

מי לא מכירה את זה?! חת"ת, רמב"ם, לידות, 'מבצעים', חינוך בבית, עבודה בחינוך, הפצת מעיינות וטהרת המשפחה, אורחים, עזרה ל/פתיחת בית חב"ד, צדקה בשופי, עוד ילד ועוד אחד, מי בממונו, מי בגופו, מי בכישרונו וחוזר חלילה ביתר שאת וביתר עוז **אף פעם לא מסופק!** אבל תמיד מאושרת. תמיד. מאושרת עד הגג! של בית המקדש.

"נשמה! תפתח ת'בגז'!... אתה רואה, הנה חזרתי עם המזודה, וחוך מטיל שקרע את שמי צפת הבהירים בקול שאגה ויירט איזה מל"ט מהחיזבאללה שעף לנו מעל הראש היום בצהריים - **הכל** עבר בשלום. יקירי שלי, תודה שבאת ו'דונט ווארי בי הפי', כי מהיום אנחנו חיים גאולה!"

כמובן) מקומה בבסיס החוויה האישית (תוספת ממקור אחר. תרגלי: "אני שווה". "אני טובה". "אני יפה". "אני אהובה". "אני יכולה". "אני מוצלחת". "הצלחתי". "אני אצליח". תני לעצמך בכל בוקר שלוש דוגמאות למה זה נכון. דעי שלחשוב אחרת זה סוג של כפירה. אם לא זורם לך - קחי חברה לעזרה).

מודעות עצמית נכונה מתבטאת בתחושה ברורה מאליה של כף, עונג קיומי פשוט שאיננו זקוק לסיבה או לאישורו של איש. היא משחררת המון כוחות של סקרנות ונתינה משום שיש בה כדי לשחרר את הנפש ממאבק השרידה האין סופי שבחיפוש ההצדקה הקיומית **מבחוץ**. אני כאן כי ככה השם רוצה. ככה הוא יתברך עשה אותי. והוא יתברך נורא אוהב אותי. ואז לא **רעבים** לשום דבר. הדברים נעשים מתוך העונג שברצון הטוב ובבחירה החופשית המופלאה שהעניק לי אבא שלי, מלך מלכי המלכים. עם כזה אשראי אלוקי ללא כל מסגרת בנקאית או הגבלה אנושית איזה שלא תהיה, אתם באמת חושבים שם שאני **חייבת** משהו **ממישהו אחר**, אחרת אני לא אהיה...?! אכן יכולה **לרצות** מתוך שמחה וטוב לבב, ולשמוח בכל מה שנותנים לי. אבל גם אם **לא** נותנים מבחוץ - גם ככה יש לי די והותר אוצרות טוב קיומי מבפנים.

הוא מתאר את ששמע מרב גדול שפעם הביא לאשתו מתנה מיוחדת ויקרה: עגבניה! עטופה בזהירות ושמורה מכל משמר. היה זה בימות הצנע וירקות טריים היו ב'בל ימצא'. כיצד הם חתכו את העגבניה המופלאה דק דק וסידרו יפה על צלחת עם טיפה מלח, כמה התענגו יחד על החמצמצות המתקתקה. גן עדן היה שם. ולא היה צריך עוד שום דבר. כי העונג הוא פנימי ואיננו תלוי בכמה ומה. וצריך רק לגלות אותו שם. והוא כבר מעמיד את חוויית החסר (ביטויי השמאל, הרצון) בפרופורציות אחרות.

לא רעב. כן עונג.

האיזון מתגלה כשאיפה בריאה לחוויית הביחד מתוך שמחה ועונג, ולא מתוך כאבו של צורך מבוהל נואש. משהו מעין זה ניתן לראות כבר עתה בשוני שבין אכילה בימות החול - לארוחות השבת. בימות החול אוכלים כדי